

Ngày Của MẸ

Năm đầu, mỗi tháng con thăm Mẹ
Cũng bớt cô đơn, đỡ tủi buồn
Sáu tháng một lần, năm kế tiếp
Thế rồi từ đó biệt tin luôn
Bắt đầu Mẹ thấy đời cô độc
Con cháu bận lo công việc làm
Ở Mỹ, người khác nào chiếc máy
Có rảnh rồi đâu để vào thăm
Tuy nhiên cũng được niềm an ủi
Hết tới ngày này thì các con
Trần ngập Thi Văn trên mặt báo
Kể công ơn Mẹ bao năm tròn
Tổ chức rên rang “Ngày của Mẹ”
Gọi là tưởng nhớ đáng sinh thành
Ở nơi Dương Lão hằng mong đợi
Trông phút, trông giờ con bật tằm
Lòng Mẹ bao la như biển cả
Không hề phiền trách các con đâu
Nuôi con nào tính chi ngày tháng
Miễn được niềm vui con lớn khôn
Bầu sữa cạn dần theo nhịp sống
Vì con, Mẹ xá kể gì thân
Hành diện với người “Ngày của Mẹ”
Dù là hình thức để phô trương
Gọi là đền đáp trong muôn một
Hình ảnh Mẹ hiền luôn nhớ thương
Ít nhiều, miễn là có, hơn không
Cũng được niềm vui với hả lòng
Vì thế, mỗi năm “Ngày của Mẹ”
Là ngày, Mẹ rất đổi chờ mong
Được gặp mặt con trong phút giây
Nhớ con, lòng Mẹ càng hao gầy
Mỗi năm, có một lần an ủi
Tạm gọi làm vui với tháng ngày
Vì “Ngày của Mẹ” thật tung bùng
Tấm lòng hiếu thảo, lo chu đáo
Có vẫn hơn không, Mẹ cũng mừng.

SONG VĂN

KHỐC BẠN

Thương ai ngàn dặm sơn khê
Xe, tàu ép mắt tứ bề hận gian
Đào tơ liễu yếu cơ hàn
Vai mang, túi xách hàng ngàn vượt sông
Thương anh cá chậu chim lồng
Lưu đày biệt xứ vẫn không tin về
Chông tôi cùm xích tái tê
Cơm lưng chén bấp, bầm ê khắp người.
Rừng thiêng sương phủ mịt mù
Cọp gầm, vượn hú, rình chờ phân thây
Thiên đường cải tạo là đây
Mồm loa nhân đạo, giết người không hay
Khổ sai lao động hàng ngày
Rừng cao phát rẫy, ruộng cày thay trâu
Quang Hưng anh hỡi ở đâu ?
Bạn bè thương nhớ khi trời chiều buông
Vai gầy nặng trĩu tiền dương
Rừng đêm, khuất bóng, mây ngưng khép
sầu
Hỏi Sinh sao nỡ đi mau
Chim bằng gãy cánh, đất trời thọ tang
Bình minh tách bóng chôn sâu
Em thì xuống tóc dở dang đời mình.

Anh Ngọc